Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (andra avdelningen)

den 11 september 2014*

”Statligt stöd — Grekiska kasinon — System med en enhetlig statlig avgift på 80 procent av inträdesavgifter av olika storlek — Beslut att förklara stödet oförenligt med den inre marknaden — Begreppet statligt stöd — Fördel”

I mål T-425/11,

Republiken Grekland, företrädd av P. Mylonopoulos och K. Boskovits, båda i egenskap av ombud,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av D. Triantafyllou, H. van Vliet och M. Konstantinidis, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2011/716/EU av den 24 maj 2011 om det statliga stöd som Republiken Grekland har genomfört till förmån för vissa grekiska kasinon C 16/10 (f.d. NN 22/10, f.d. CP 318/09) (EUT L 285, s. 25),

meddelar

TRIBUNALEN (andra avdelningen),

sammansatt av ordföranden N. J. Forwood, samt domarna F. Dehousse (referent) och J. Schwarcz,

justitiesekreterare: handläggaren S. Spyropoulos,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 10 december 2013,

följande

* Rättegångsspråk: grekiska.

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Före år 1994 fanns det tre kasinon i Grekland, nämligen ett i Mont Parnès, ett på Korfu och ett på Rhodos. Inträdesavgiften bestämdes av Ellinikos Organismos Tourismou (grekiska turistbyrån) (nedan kallad EOT) som ägs av staten. För kasinot i Mont Parnès fastställdes inträdesavgiften till 2000 grekiska drachmer (GRD) (ungefär 6 euro) och för kasinona på Korfu och på Rhodos till 1500 GRD. År 1997 höjdes inträdesavgiften till kasinot på Korfu till 2000 GRD. I Nomos nr 2160/1993 (lag nr 2160/1993, FEK A' 118/19.7.1993) föreskrevs att dessa tre kasinon skulle fortsätta att drivas som klubbar av EOT fram till dess att de erhöll tillstånd från den behöriga myndigheten.

2 I Nomos nr 2206/1994 (lag nr 2206/1994, FEK A' 62/20.4.1994) föreskrevs att ett visst antal tillstånd skulle beviljas. I artikel 2.10 i denna lag föreskrevs att priset på inträdesbiljetter till kasinon som ligger i vissa områden skulle fastställas genom ministerbeslut och att det i detta beslut även skulle fastställas vilken procentandel av avgiften som skulle tillfalla staten.

3 Enligt punkt 1 i apofasi tou Ypourgou Oikonomikon (finansministerns beslut) nr 1128269/1226/0015/POL.1292 av den 16 november 1995 (FEK B' 982/29.11.1995) (nedan kallat 1995 års ministerbeslut) är de företag som driver kasinona skyldiga att från och med den 15 december 1995 ta ut en inträdesavgift av alla besökare, i enlighet med bestämmelserna i beslutet. I punkt 5 i 1995 års ministerbeslut fastställdes inträdesavgiften till 5 000 GRD, vilket senare konverterades till 15 euro genom artikel 31.13 i Nomos nr 2873/2000 (lag nr 2873/2000, FEK A' 285/28.12.2000). I punkt 6 i 1995 års ministerbeslut anges att om kasinot i marknadsföringssyfte eller på grund av sociala förpliktelser inte tar ut en inträdesavgift från en besökare ska kasinot utfärda en biljett från en särskild biljettserie till den besökaren. I punkt 7 i 1995 års ministerbeslut anges att de företag som driver kasinona ska behålla 20 procent av inträdesbiljettens värde som en "avgift för att utfärda biljetten och täcka kostnader", inklusive den mervärdesskatt som ska betalas, medan resten ska utgöra en "avgift till staten". I punkt 7 andra stycket i 1995 års ministerbeslut anges att när det gäller fribiljetter, ska avgiften till staten betalas på grundval av det biljettpris som fastställs i punkt 5 i beslutet.

4 Efter år 1995 fortsatte kasinona i Mont Parnès, på Korfu och på Rhodos att drivas som klubbar av EOT. Sedermera övertog Elliniki Etaireia Touristikis Anaptyxis (Greklands turismutvecklingsbolag, ETA), som helt ägdes av grekiska staten, driften av kasinot på Korfu och det i Mont Parnès från EOT. Kasinot på Korfu fortsatte att ta ut en inträdesavgift på 6 euro fram till dess att det privatiserades den 30 augusti 2010 och att, i enlighet med 1995 års ministerbeslut, betala 80 procent av biljettintäkterna till staten. Kasinot på Rhodos fick sitt tillstånd år 1996 och tog ut en inträdesavgift på 5000 GRD (15 euro) efter att det privatiserats i april 1999. Från slutet av år 2000 fram till år 2003 tog kasinot i Mont Parnès ut en inträdesavgift på 1 500 GRD (6 euro från och med den 1 januari 2002) och det kasinot hade sedan slutet av år 2000 betalat 80 procent av biljettintäkterna till staten.

5 De sex nya kasinon som etablerades efter år 1995 med stöd av lag nr 2206/1994, det vill säga kasinona i Chalkidiki, Loutraki, Thessaloniki, Rio (Achaia), Xanthi (Thrace) och Syros, tog ut en inträdesavgift på 15 euro, med undantag för kasinot i Thessaloniki.

6 Kasinot i Thessaloniki (som drivs av bolaget Regency Entertainment Psychagogiki kai Touristiki AE) (nedan kallat Regency Entertainment) tog ut en inträdesavgift på 6 euro enligt nomothetiko diatagma 2687/1953 peri ependyseos kai prostasias kefalaion exoterikou (lagstiftningsdekret nr 2687/1953 om investeringar och skydd av utländskt kapital, FEK A' 317/10.11.1953). I dekretet anges att företag som bildas med hjälp av utländska investeringar ska ges en minst lika gynnsam behandling som den som gäller för andra liknande inhemska företag. Regency Entertainment begärde att inträdesavgiften till kasinot i Thessaloniki skulle fastställas till samma nivå som den för kasinot i Mont Parnès, det vill säga

6 euro. Denna begäran bifölls genom Gnomodotisi 631/1997 tou Nomikou Symvouliou tou Kratous (yttrande från grekiska statens rättsliga råd nr 631/1997) av den 16 oktober 1997. Punkt 7 i 1995 års ministerbeslut om skyldigheten att betala en avgift till staten på biljettintäkterna tillämpades på kasinot i Thessaloniki.

7 Koinopraxia Touristiki Loutrakiou AE OTA (som driver kasinot i Loutraki) gav den 8 juli 2009 in ett klagomål till Europeiska gemenskapernas kommission rörande den grekiska lagstiftningen om systemet med inträdesavgifter till kasinona. Bolaget gjorde gällande att ett sådant system var att likställa med ett statligt stöd till tre näringsidkare, det vill säga kasinona i Mont Parnès, på Korfu och i Thessaloniki.

8 Efter att skriftväxling hade ägt rum inledde kommissionen ett formellt granskningsförfarande genom beslut av den 6 juli 2010.

9 Kommissionen inhämtade synpunkter från de grekiska myndigheterna och berörda parter.

10 Den 24 maj 2011 antog kommissionen beslut 2011/716/EU om det statliga stöd som Republiken Grekland har genomfört till förmån för vissa grekiska kasinon (C 16/10) (f.d. NN 22/10, f.d. CP 318/09) (EUT L 285, s. 25) (nedan kallat det angripna beslutet).

11 I skäl 9 i det angripna beslutet definierades den omtvistade åtgärden som skattediskriminering till förmån för vissa kasinon som de grekiska myndigheterna genomfört, genom att fastställa en enhetlig avgift på 80 procent av priset på inträdesbiljetter till kasinona och genom att fastställa två olika reglerade priser på inträdesbiljetten. Inträdesavgiften hade nämligen fastställts till 6 euro för vissa kasinon som kommissionen kvalificerade som ”statliga”och till 15 euro för övriga kasinon som den kvalificerade som ”privata”. Enligt skäl 10 i det angripna beslutet var det kasinot i Mont Parnès, kasinot på Korfu, kasinot i Thessaloniki och kasinot på Rhodos som gynnades av den omtvistade åtgärden.

12 Kommissionen slog vidare fast att den omtvistade åtgärden utgjorde statligt stöd. I skälen 65 och 67 i det angripna beslutet ansåg kommissionen i synnerhet att åtgärden hade effekter som liknar de för en skatteåtgärd och att den innebar att de kasinon för vilka en lägre inträdesavgift hade fastställts befriades från en börda som de annars skulle ha fått bära om beskattningen varit icke-diskriminerande. Dessa kasinon gynnades således av den omtvistade åtgärden, eftersom de betalade mindre i avgift per besökare på sina samlade intäkter. I skäl 72 i det angripna beslutet angav kommissionen att det förhållandet att även kunden drar nytta av den lägre inträdesavgiften inte hindrade att åtgärden skulle anses ge de berörda kasinona en fördel. Enligt skälen 73 och 74 i det angripna beslutet medförde affärsmetoden bestående i att inte ta ut någon inträdesavgift, samtidigt som kasinona fortfarande var tvungna att betala 80 procent av den reglerade inträdesavgiften till staten, att fördelen blev större. Kommissionen angav i beslutet att det framgick av en rad olika omständigheter att det inte endast var de stödmottagande kasinona som använde sig av denna affärsmetod. I skäl 77 i det angripna beslutet tillbakavisade kommissionen argumentet att det var kasinona som tog ut en högre inträdesavgift som gynnades. Kommissionen ansåg nämligen att det även måste beaktas att kasinona som tog ut en lägre inträdesavgift var mer attraktiva för kunderna och att intäkterna från inträdesavgifterna endast utgjorde en begränsad del av de samlade intäkterna. Kasinot i Thessaloniki omfattades dessutom självt av systemet med en lägre inträdesavgift på grundval av lagstiftningsdekret nr 2687/1953 enligt vilket företag som bildas med hjälp av utländska investeringar ska beviljas den mest förmånliga behandling som beviljas inhemska företag (skäl 78 i det angripna beslutet). Kommissionen angav vidare, i skälen 79 och 80 i det angripna beslutet, att det saknades fog för argumentet att det fanns andra skattemässiga och rättsliga åtgärder som vägde upp fördelarna med en lägre inträdesavgift och slog fast att kasinon med en lägre inträdesavgift gavs en fördel.

13 Kommissionen fann att denna fördel finansierades genom statliga medel, eftersom staten därmed avstod från intäkter. Kommissionen ansåg därvid att det saknades fog för argumentet att kasinon med en lägre inträdesavgift kunde locka fler besökare och att det inte var säkert att staten gick miste om intäkter, eftersom det i själva verket var den ojämlikhet som fördelen gav upphov till som gjorde att efterfrågan ökade (skälen 81–90 i det angripna beslutet).

14 Kommissionen fann vidare att åtgärden avvek från det allmänna system som hade inrättats genom lag nr 2206/1994 och 1995 års ministerbeslut och att det alltså var fråga om en selektiv åtgärd. Den tillbakavisade därför argumentet att inträdesavgiftens storlek fastställdes utifrån särskilda omständigheter, vilka skiljde sig åt från kasino till kasino, och med beaktande av målet att avskräcka personer med låg inkomst från att delta i hasardspel. Kommissionen ansåg inte heller att åtgärden kunde motiveras av det allmänna systemets art eller systematik (skälen 91–102 i det angripna beslutet).

15 Kommissionen ansåg dessutom att villkoren om snedvridning av konkurrensen och om påverkan på handeln mellan medlemsstater var uppfyllda i det aktuella fallet, oberoende av om de tillhandahållna tjänsterna var lokala eller regionala.

16 Vidare ansåg kommissionen att den omtvistade åtgärden inte omfattades av något av de undantag som föreskrivs i artiklarna 106 FEUF och 107 FEUF och konstaterade att Republiken Grekland inte hade anfört något argument som kunde motivera att stödet var förenligt med den inre marknaden.

17 Kommissionen angav även att den år 1995 införda skattediskrimineringen hade bibehållits utan att kommissionen hade underrättats därom och utan kommissionens godkännande. Med hänvisning till den preskriptionsfrist som anges i artikel 15 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [108 FEUF] (EGT L 83, s. 1), slog kommissionen fast att allt stöd som beviljats inom ramen för den omtvistade åtgärden per den 21 oktober 1999 eller därefter, det vill säga tio år före den dag då kommissionen översände klagomålet till Republiken Grekland och begärde upplysningar, utgjorde ett nytt och olagligt stöd.

18 Under rubriken ”Kvantifiering och återkrav av stödet” angav kommissionen slutligen att det skulle tas hänsyn till att Republiken Grekland gick miste om skatteintäkter från de stödmottagande kasinona på 7,20 euro per inträdesbiljett, det vill säga skillnaden mellan den skatt på 12 euro per inträdesbiljett som de kasinon som tog ut en inträdesavgift på 15 euro betalade till staten och den skatt på 4,80 euro per inträdesbiljett som de kasinon som tog ut en inträdesavgift på 6 euro betalade till staten. Kommissionen ansåg även att det skulle tas hänsyn till de särskilda förhållandena för varje kasino, särskilt för kasinot i Mont Parnès och kasinot på Korfu, på grund av att det verkade som om att dessa kasinon inte hade betalat någon avgift till staten mellan den 21 oktober 1999 och utgången av år 2000, dock med förbehåll för eventuella kompletterande synpunkter som de grekiska myndigheterna skulle kunna komma att lämna. Beträffande beräkningen av de stödbelopp som skulle återkrävas ansåg kommissionen att den inte förfogade över ett tillräckligt bedömningsunderlag för att exakt beräkna dessa belopp. Kommissionen konstaterade således att den kunde nöja sig med att fastställa skyldigheten att återkräva det aktuella stödet och överlåta åt de nationella myndigheterna att beräkna de exakta belopp som ska återkrävas på grundval av den vägledning som kommissionen hade lämnat i sitt beslut. I det avseendet framgår det av skäl 146 i det angripna beslutet att de belopp som ska återkrävas utgörs av skillnaden mellan de 4,80 euro per inträdesbiljett som de kasinon som tog ut en inträdesavgift på 6 euro betalade till staten och av de 12 euro per inträdesbiljett som de kasinon som tog ut en inträdesavgift på 15 euro betalade, det vill säga av ett belopp på 7,20 euro per inträdesbiljett.

19 Artikeldelen i det angripna beslutet har följande lydelse:

”Artikel 1

Det statliga stöd i form av skattediskriminering till förmån för vissa kasinon som Republiken Grekland olagligen har genomfört i strid med artikel 108.3 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt genom samtidig tillämpning av ett antal, delvis bindande, bestämmelser som

— fastställer en enhetlig avgift på 80 % av priset på inträdesbiljetter, och

— fastställer olika reglerade priser på inträdesbiljetter för statliga respektive privata kasinon, på 6 euro respektive 15 euro,

är oförenligt med den inre marknaden, eftersom det har gett de stödmottagande kasinona Regency Casino Mont Parnès, Regency Casino Thessaloniki och Corfu Casino (förutsatt att kasinot på Rhodos upphörde att ta emot stöd i april 1999) en oberättigad konkurrensfördel.

Artikel 2

1. Republiken Grekland ska från de stödmottagande kasinona återkräva det oförenliga stöd som avses i artikel 1 som beviljats sedan den 21 oktober 1999.

2. Det stöd som ska återkrävas ska innefatta ränta från och med den dag då stödet ställdes till stödmottagarnas förfogande till och med den dag det har återbetalats.

3. Räntan ska beräknas som sammansatt ränta enligt kapitel V i kommissionens förordning (EG) nr 794/2004.

4. Republiken Grekland ska upphöra med all utestående skattediskriminering enligt det stöd som avses i artikel 1 med verkan från den dag då detta beslut antas.

Artikel 3

1. Återkravet av det stöd som har beviljats enligt den åtgärd som avses i artikel 1 ska genomföras omedelbart och effektivt.

2. Republiken Grekland ska säkerställa att detta beslut genomförs inom fyra månader efter den dag då detta beslut har delgivits.

Artikel 4

1. Inom två månader efter den dag då detta beslut har delgivits ska Republiken Grekland lämna följande uppgifter till kommissionen:

a) En förteckning över de stödmottagare som har tagit emot stöd enligt den stödordning som avses i artikel 1 och det totala stödbelopp som var och en av dem har tagit emot genom den omtvistade åtgärden, beräknat i enlighet med den vägledning som lämnas i detta beslut.

b) Det totala belopp (kapital och räntor) som ska återkrävas från varje stödmottagare.

c) En detaljerad beskrivning av de åtgärder som redan har vidtagits eller som planeras för att rätta sig efter detta beslut

d) Dokument som visar att stödmottagarna har anmodats att betala tillbaka stödet.

2. Republiken Grekland ska hålla kommissionen underrättad om utvecklingen vad gäller de nationella åtgärder som har vidtagits för att genomföra detta beslut till dess att återkravet av det stöd som avses i artikel 1 har slutförts. Republiken Grekland ska på kommissionens begäran omgående lämna uppgifter om de åtgärder som redan har vidtagits eller som planeras för att rätta sig efter detta beslut. Republiken Grekland ska också lämna detaljerade uppgifter om de stödbelopp och räntebelopp som redan har återkrävts från stödmottagarna.

Artikel 5

Detta beslut riktar sig till Republiken Grekland.”

Förfarande och parternas yrkanden

20 Republiken Grekland väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 3 augusti 2011.

21 Talan mot det angripna beslutet har även väckts av Etaireia Akiniton Dimosiou AE (ETAD, tidigare Ellinika Touristika Akinita AE, ETA) genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 29 juli 2011, av Regency Entertainment Psychagogiki kai Touristiki genom ansökan som inkom den 9 december 2011, av Elliniko Kazino Parnithas AE (som sedan år 2003 driver kasinot i Mont Parnès) genom ansökan som inkom den 10 januari 2012 och av Athens Resort Casino Holding SA (som äger 51 procent av aktierna i kasinot i Mont Parnès sedan år 2010) genom ansökan som inkom den 20 januari 2012. Dessa ansökningar registrerades under målnumren T-419/11, T-635/11, T-14/12 respektive T-36/12, och dessa mål är konnexa med förevarande mål. Koinopraxia Touristiki Loutrakiou, som var ett av de klagande företagen under det administrativa förfarandet, gav in en ansökan om att få intervenera till stöd för kommissionens yrkanden i nämnda mål, vilken ordföranden på tribunalens andra avdelning biföll genom beslut av den 4 maj 2012 respektive av den 12 december 2012.

22 Genom skrivelse av den 7 augusti 2012 begärde sökandena i målen T-635/11, T-14/12 och T-36/12 att målen T-419/11, T-425/11, T-635/11, T-14/12 och T-36/12 skulle förenas vad gäller det muntliga förfarandet och den slutliga domen, i enlighet med artikel 50 i tribunalens rättegångsregler.

23 Genom skrivelse av den 3 september 2012 inkom kommissionen med yttrande över begäran om förening av målen, i vilket den angav att den i princip inte bestred bifall till begäran. Kommissionen angav även att den inte begärde konfidentiell behandling.

24 I skrivelse av den 4 september 2012 angav Republiken Grekland att den bestred bifall till begäran om förening av målen. För det fall tribunalen biföll nämnda begäran, begärde Republiken Grekland att vissa uppgifter i akten skulle behandlas konfidentiellt.

25 Genom separat skrivelse av den 4 september 2012 gav Republiken Grekland in en begäran om att vissa i begäran angivna uppgifter i akten skulle behandlas konfidentiellt i förhållande till varje tredje man som intervenerar eller som önskar intervenera i de aktuella målen. Republiken Grekland bifogade en icke-konfidentiell version av sina inlagor.

26 Tribunalen beslutade den 16 september 2013 att inte förena förevarande mål med målen T-419/11, T-635/11, T-14/12 och T-36/12.

27 Genom beslut av den 9 oktober 2013 biföll ordföranden på tribunalens andra avdelning bolaget Elliniko Casino Kerkyras AE:s ansökan om att få intervenera till stöd för sökandens yrkanden i mål T-419/11, i enlighet med bestämmelserna i artikel 116.6 i rättegångsreglerna.

28 På grundval av referentens rapport beslutade tribunalen (andra avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 10 december 2013.

29 Republiken Grekland har yrkat att tribunalen ska:

— ogiltigförklara det angripna beslutet, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

30 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta Republiken Grekland att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Huruvida Republiken Grekland har ett berättigat intresse av att få saken prövad

31 Kommissionen har gjort gällande att Republiken Grekland saknar ett berättigat intresse av att få saken prövad. Kommissionen anser att med det nu rådande konjunkturläget ger det angripna beslutet Republiken Grekland möjlighet att få in skatteliknande intäkter från de berörda kasinona och att beslutet gynnar staten snarare än skadar den. Kommissionen har anfört att den omständigheten att Republiken Grekland är en priviligierad part visserligen medför att staten inte måste bevisa att den berörs direkt och personligen av det angripna beslutet, men ger den inte ett berättigat intresse av att få saken prövad.

32 Republiken Grekland har bestritt dessa argument.

33 När det gäller det av kommissionen åberopade begreppet berättigat intresse av att få saken prövad, görs i fördraget en klar åtskillnad mellan å ena sidan unionsinstitutionernas och medlemsstaternas och å andra sidan juridiska personers rätt att väcka talan om ogiltigförklaring. Varje medlemsstat har nämligen rätt att genom en talan om ogiltigförklaring bestrida lagenligheten av kommissionens beslut, utan att det krävs ett berättigat intresse av att få saken prövad för att utöva denna rätt. Det åligger således inte en medlemsstat att visa att en rättsakt från kommissionen som medlemsstaten ifrågasätter får rättsverkningar i sig för att talan ska kunna upptas till prövning (domstolens beslut av den 27 november 2001 i mål C-208/99, Portugal mot kommissionen, REG 2001, s. I-9183, punkterna 22 och 23, och förstainstansrättens dom av den 22 oktober 2008 i de förenade målen T-309/04, T-317/04, T-329/04 och T-336/04, TV 2/Danmark m.fl. mot kommissionen, REG 2008, s. II-2935, punkt 63).

34 Tribunalen finner med beaktande av bestämmelserna i fördraget och mot bakgrund av rättspraxis att Republiken Grekland redan i sin egenskap av medlemsstat har rätt att väcka en talan om ogiltigförklaring utan att behöva bevisa att den har ett berättigat intresse av att få saken prövad.

35 Kommissionens invändning om rättegångshinder ska således avslås.

Prövning i sak

36 Republiken Grekland har till stöd för sin talan gjort gällande fyra grunder. Den första grunden avser åsidosättande av artikel 107.1 FEUF. Den andra grunden avser att det angripna beslutets motivering är oriktig, ofullständig och motsägelsefull. Den tredje och den fjärde grunden, som är alternativa grunder, avser åsidosättande av artikel 14 i förordning nr 659/1999 i fråga om återkrav av stödet, eftersom stödet inte skulle komma att återkrävas av de faktiska mottagarna och eftersom ett sådant återkrav skulle strida mot principen om skydd för berättigade förväntningar och mot proportionalitetsprincipen (tredje grunden) samt eftersom beräkningen av de belopp som ska återkrävas är felaktig (fjärde grunden).

37 Vad beträffar den första grunden avseende åsidosättande av artikel 107.1 FEUF, erinrar tribunalen om att det i den bestämmelsen föreskrivs att stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion är oförenligt med den inre marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna.

38 Enligt rättspraxis ska samtliga villkor i artikel 107.1 FEUF vara uppfyllda för att en åtgärd ska anses utgöra ”stöd” i den mening som avses i den bestämmelsen. För att en åtgärd ska anses utgöra statligt stöd måste det således för det första röra sig om en statlig åtgärd eller en åtgärd som vidtas med hjälp av statliga medel. För det andra måste denna åtgärd kunna påverka handeln mellan medlemsstaterna. För det tredje måste åtgärden innebära en fördel för mottagaren. För det fjärde ska åtgärden snedvrida eller hota att snedvrida konkurrensen (domstolens dom av den 2 september 2010 i mål C–399/08 P, kommissionen mot Deutsche Post, REU 2010, s. I–7831, punkterna 38 och 39 och där angiven rättspraxis).

39 Av fast rättspraxis följer även att begreppet stöd inte enbart omfattar konkreta förmåner som subventioner, utan även ingripanden som på olika sätt minskar de kostnader som normalt belastar ett företags budget och som därigenom, utan att vara subventioner i strikt bemärkelse, är av samma karaktär och har samma verkningar (domstolens dom av den 15 mars 1994 i mål C-387/92, Banco Exterior de España, REG 1994, s. I-877, punkt 13, och av den 19 maj 1999 i mål C-6/97, Italien mot kommissionen, REG 1999, s. I-2981, punkt 15).

40 Det har vidare slagits fast att en åtgärd genom vilken myndigheterna medger vissa företag en skatteförmån som, trots att den inte innebär en överföring av statliga medel, försätter stödmottagarna i en finansiell situation som är mer fördelaktig än den situation som övriga skattskyldiga befinner sig i, utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF (se domarna i de ovan i punkt 39 nämnda målen Banco Exterior de España, punkt 14, och Italien mot kommissionen, punkt 16 samt förstainstansrättens dom av den 9 september 2009 i de förenade målen T-230/01–T-232/01 och T-267/01–T-269/01, Diputación Foral de Álava m.fl. mot kommissionen, punkt 135, fastställd genom domstolens dom av den 28 juli 2011 i de förenade målen C–474/09 P–C–476/09 P, Diputación Foral de Vizcaya mot kommissionen).

41 Härtill kommer att det vid bedömningen av huruvida statliga åtgärder utgör statligt stöd saknar betydelse vilken typ av mål som eftersträvas med åtgärderna och hur de motiveras. Enligt fast rättspraxis görs det enligt artikel 107 FEUF nämligen inte någon uppdelning efter skälen för eller målen med de statliga ingripandena, utan de definieras utifrån vilka verkningar de har (se domstolens dom av den 13 februari 2003 i mål C-409/00, Spanien mot kommissionen, REG 2003, s. I-1487, punkt 46 och där angiven rättspraxis).

42 Av rättspraxis följer även att kommissionen är skyldig att visa att en åtgärd utgör statligt stöd (förstainstansrättens dom av den 12 september 2007 i de förenade målen T-239/04 och T-323/04, Italien mot kommissionen, REG 2007, s. II-3265, punkt 119).

43 Domstolen har vidare slagit fast att begreppet statligt stöd, såsom det definieras i fördraget, är ett juridiskt begrepp som ska tolkas utifrån objektiva kriterier. Av denna anledning ska unionsdomstolen göra en fullständig prövning av frågan huruvida en åtgärd faller inom tillämpningsområdet för artikel 107.1 FEUF, i princip med beaktande av både de konkreta omständigheterna i målet och av att de bedömningar som kommissionen har gjort är av teknisk eller komplicerad karaktär (se domstolens dom av den 16 maj 2000 i mål C-83/98 P, Frankrike mot Ladbroke Racing och kommissionen, REG 2000, s. I-3271, punkt 25, och av den 22 december 2008 i mål C-487/06 P, British Aggregates mot kommissionen, REG 2008, s. I-10515, punkt 111).

44 Det är mot bakgrund av dessa principer som det ska prövas huruvida kommissionen i förevarande fall har gjort en korrekt tillämpning av begreppet stöd i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF.

45 Republiken Grekland har i den första grundens första del bestritt att det omtvistade systemet med inträdesavgifter innebär att en fördel ges med hjälp av statliga medel.

46 Tribunalen ska inledningsvis redogöra för särdragen i det aktuella systemet, så som de framgår av den lagstiftning som kommissionen har undersökt. Denna redogörelse är nödvändig, eftersom den gör det möjligt att förstå hur systemet fungerar ekonomiskt och således att bedöma hur det påverkar de företag som det tillämpas på.

47 I artikel 2.10 i lag nr 2206/1994 (se punkt 2 ovan) föreskrivs att priset på inträdesbiljetter till kasinona ”och den procentandel av inträdesavgifterna som ska betalas till staten” ska fastställas i beslut från finansministern. I punkt 7 i 1995 års ministerbeslut (se punkt 3 ovan) anges att varje kasino ska behålla 20 procent av inträdesbiljettens värde som en avgift för att utfärda biljetten och täcka kostnader, medan resten ska utgöra en avgift till staten, vilken enligt punkt 10 i samma beslut ska betalas varje månad.

48 I likhet med vad Republiken Grekland har gjort gällande finner tribunalen således att, inom det system med inträdesavgifter som det angripna beslutet rör, kasinona är skyldiga att ta ut inträdesavgifter av sina kunder när dessa besöker spelrummen i kasinona och att varje månad betala in avgifter till staten, varvid de dock får behålla en viss procentandel av intäkterna för att täcka sina kostnader.

49 I skäl 9 i det angripna beslutet beskrev kommissionen den omtvistade åtgärden som en samtidig tillämpning av nationella bestämmelser som dels fastställer en enhetlig avgift på 80 procent av priset på inträdesbiljetter till kasinon, dels fastställer två olika reglerade priser på nämnda inträdesbiljetter. Denna åtgärd medför att de kasinon som är skyldiga att ta ut en inträdesavgift på 15 euro betalar 12 euro per inträdesbiljett (80 procent × 15 euro) till staten, medan övriga kasinon endast betalar 4,80 euro per inträdesbiljett (80 procent × 6 euro), vilket blir en skillnad på 7,20 euro per inträdesbiljett. Som anförts i punkterna 47 och 48 ovan återspeglar inte denna beskrivning särdragen i det omtvistade systemet. Även om kasinona är skyldiga att ta ut inträdesavgifterna i deras helhet, är det nämligen bara 20 procent av avgifterna som utgör en intäkt för dem, eftersom resterande 80 procent redan från början utgör en avgift till staten som kasinona måste betala varje månad. Tribunalen finner dock att denna felaktiga beskrivning av systemet inte automatiskt kan anses medföra att det angripna beslutet ska ogiltigförklaras. Mot bakgrund bland annat av den rättspraxis som anges i punkt 41 ovan kan nämligen en nationell lagstiftning som den nu aktuella medföra en selektiv fördel i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF. Detta innebär att det måste prövas huruvida det i förevarande fall är fråga om en sådan fördel som den som beskrivs i det angripna beslutet.

50 Det framgår av skälen 66, 69 och 70 i det angripna beslutet att kommissionen anser att den omtvistade åtgärden medför en fördel för de kasinon som tar ut en inträdesavgift på 6 euro av det skälet att dessa kasinon befrias från en avgiftsbörda som de annars skulle ha behövt bära. Enligt kommissionen åtnjuter dessa kasinon en fördel som kan liknas vid en minskning av beskattningsunderlaget, eftersom den

statliga avgift som de måste betala för varje inträdesbiljett har fastställts till en lägre nivå än den som gäller för övriga kasinon. I det angripna beslutet anges att den omtvistade åtgärden utgör en fördel för de företag som den riktar sig till, eftersom de betalar ett mindre belopp i skatt för varje besökare.

51 Republiken Grekland har i den första grunden bestritt detta resonemang.

52 Tribunalen finner att kommissionen i förevarande fall inte har visat att det föreligger en fördel för de kasinon som tar ut en inträdesavgift på 6 euro.

53 Det kan nämligen först konstateras att den omtvistade åtgärden innebär att de kasinon som tar ut en inträdesavgift på 6 euro är skyldiga att till staten betala 4,80 euro per inträdesbiljett (80 procent × 6 euro), medan de som tar ut en inträdesavgift på 15 euro är skyldiga att betala 12 euro per inträdesbiljett (80 procent × 15 euro). Som kommissionen har anfört är det således visserligen korrekt att kasinona i den förstnämnda kategorin måste betala 4,80 euro till staten, vilket är ett belopp som är två och en halv gånger mindre än det belopp på 12 euro som kasinona i den sistnämnda kategorin måste betala.

54 Detta konstaterande följer emellertid av att samma proportionella förhållande gäller för priserna för inträdesbiljetter som ingår i var och en av dessa kategorier. Innan de kasinon som kommissionen anser att den omtvistade åtgärden riktar sig till betalar in avgiften till staten, vilken uppgår till 80 procent av de sålda inträdesbiljetternas värde, uppbär de emellertid av kunderna ett pris per inträdesbiljett som är två och en halv gånger lägre än det pris per inträdesbiljett som övriga kasinon tar ut (6 euro i stället för 15 euro). Likaså är den avgift för att utfärda biljetten och täcka kostnader som de kasinon som tar ut en inträdesavgift på 6 euro behåller (6 euro - 4,80 euro = 1,20 euro) två och en halv gånger lägre än den som de kasinon som tar ut en inträdesavgift på 15 euro (15 euro - 12 euro = 3 euro) behåller.

55 Tribunalen finner därför, i likhet med vad Republiken Grekland har anfört, att den omtvistade åtgärden är utformad på så sätt att de belopp som kasinona betalar till staten i avgift på inträdesbiljetterna endast utgör en proportionell andel av vad varje kasino tar ut i inträdesavgifter. I motsats till vad som anges i skäl 69 i det angripna beslutet anser tribunalen vidare att den omtvistade åtgärden inte är att likställa med en minskning av beskattningsunderlaget, eftersom de belopp som varje kasino ska betala motsvarar en proportionell andel på 80 procent av samtliga inträdesavgifter som det faktiskt har tagit ut. På denna punkt har kommissionen till sitt försvar hänvisat till domen i de ovan i punkt 40 nämnda förenade målen Diputación Foral de Álava m.fl. mot kommissionen. Tribunalen finner dock att den åtgärd som var i fråga i de målen skiljer sig från den nu aktuella åtgärden. I de målen bestod nämligen den omtvistade stödåtgärden i att den beskattningsbara inkomsten från de stödmottagande företagens näringsverksamhet minskades med 99, 75, 50 eller 25 procent. De stödmottagande företagen betalade därigenom mindre i skatt än de skulle ha behövt betala om skatten hade beräknats som en proportionell andel av den beskattningsbara inkomsten. Som redan anförts är det i förevarande fall däremot fråga om en annan situation, eftersom avgiften på 80 procent som samtliga kasinon betalar till staten beräknas som en proportionell andel av det som kasinona faktiskt har tagit ut i inträdesavgifter.

56 Denna bedömning påverkas inte av vad kommissionen anfört om skillnaden i intäkter per inträdesbiljett. Enligt kommissionen uppgår skillnaden mellan vad de kasinon som tar ut en inträdesavgift på 15 euro och dem som tar ut en inträdesavgift på 6 euro får in på varje inträdesbiljett till 1,80 euro (3 euro - 1,20 euro), vilket är fyra gånger mindre än skillnaden mellan vad den förstnämnda och den sistnämnda kategorin av kasinon betalar i statlig avgift på varje inträdesbiljett, som är 7,20 euro (12 euro - 4,80 euro). Denna omständighet är emellertid en direkt följd av att avgiftssatsen är 80 procent och av att förhållandet är fyra mellan denna avgiftssats på 80 procent och den andel på 20 procent av intäkterna som kasinona får behålla som en avgift för att utfärda biljetten och täcka kostnader.

57 Mot denna bakgrund finner tribunalen att den omständigheten att den omtvistade åtgärden medför att kasinona med en inträdesavgift på 6 euro betalar mindre i statlig avgift än kasinona med en inträdesavgift på 15 euro inte räcker för att det ska anses visat att det föreligger en fördel för den förstnämnda kategorin kasinon.

58 Det är således inte visat att det föreligger en räkenskapsmässig fördel för de kasinon som tar ut en inträdesavgift på 6 euro.

59 Det kan härefter konstateras att det, efter vissa klargöranden vid förhandlingen, framgår av handlingarna i målet att den fördel som åberopas av kommissionen i förevarande fall består enbart i denna räkenskapsmässiga skillnad, enligt vilken de kasinon som tar ut en inträdesavgift på 6 euro betalar mindre i statlig avgift än de övriga kasinona.

60 För det första ansåg kommissionen i punkt 67 i det angripna beslutet att dessa kasinon hade gynnats, eftersom de hade ”betalat mindre skatt per besökare från sina samlade intäkter”. I sista meningen i samma punkt angav kommissionen dessutom att dessa samlade intäkter ”inte bara [inkluderade] intäkter från inträdesbiljetter (uteslutande från priset för inträdesbiljetter), utan även intäkter från deras andra inkomstkällor, t.ex. hasardspel, logi, bar- och restaurangtjänster, underhållning etcetera”.

61 När kommissionen vid förhandlingen tillfrågades på denna punkt underströk den dock att begreppet kasinots samlade intäkter inte skulle beaktas som en del av definitionen av den fördel som föreligger i det nu aktuella fallet. Kommissionen angav nämligen att sista meningen i skäl 67 i det angripna beslutet, där det talas om samlade intäkter, endast gav uttryck för att intäkterna från inträdesbiljetterna endast utgjorde en liten del av kasinonas intäkter och inte rörde fördelen som sådan. Enligt kommissionen ska nämnda mening således inte tolkas på så sätt att – med motsvarande budget – kunderna till ett kasino med en inträdesavgift på 6 euro skulle ha mer pengar att göra av med på andra tjänster. Kommissionen preciserade att den fördel den ansett föreligga i förevarande fall uteslutande grundades på den räkenskapsmässiga skillnaden mellan en inträdesbiljett på 6 euro och en inträdesbiljett på 15 euro, varav 80 procent ska betalas till staten.

62 I detta avseende gör tribunalen följande bedömning. Förekomsten av en selektiv fördel i det nu aktuella fallet kan i alla händelser inte motiveras med hänvisning till ett vagt samband mellan å ena sidan skyldigheten att betala 80 procent av inträdesavgifterna till staten och å andra sidan den verksamhet som inte berörs av nämnda skyldighet och som genererar kasinonas ”samlade intäkter”. Vad först beträffar förekomsten av en sådan fördel, ska det enligt artikel 107.1 FEUF fastställas huruvida en nationell åtgärd, inom ramen för en viss ordning, kan gynna ”vissa företag eller viss produktion” i jämförelse med andra företag som i faktiskt och rättsligt hänseende befinner sig i en jämförbar situation, med hänsyn till det syfte som eftersträvas med ordningen (domstolens dom av den 15 november 2011 i de förenade målen C-106/09 P och C-107/09 P, kommissionen och Spanien mot Government of Gibraltar och Förenade kungariket, REU 2011, s. I-11113, punkt 75). Begreppet ”samlade intäkter”är således inte relevant i förevarande fall, i den mån det omfattar intäkter som inte är föremål för skyldigheten att betala 80 procent av inträdesavgifterna till staten. I avsaknad av en definition av detta begrepp, som verkar fylla en angivelsefunktion, och av sifferuppgifter som hänför sig därtill, är det i praktiken omöjligt att bedöma huruvida det föreligger någon fördel. Det framgår av skäl 146 i det angripna beslutet att de belopp som enligt kommissionen ska återkrävas består i skillnaden mellan de 4,80 euro per inträdesbiljett som kasinon med en inträdesavgift på 6 euro betalar i statlig avgift och de 12 euro per inträdesbiljett som övriga kasinon betalar i statlig avgift. Begreppet ”skattebörda per besökare av de samlade intäkterna” saknar således i alla händelser betydelse för bedömningen av huruvida det föreligger en fördel.

63 För det andra angav kommissionen i sitt svar på en fråga från tribunalen vid förhandlingen att begreppet kundattraktivitet som omtalas i skäl 77 i det angripna beslutet inte heller ska beaktas som en del av definitionen av fördelen.

64 Skäl 77 i det angripna beslutet har följande lydelse:

”Grekland har vidare hävdat att eftersom kasinona får behålla 20 % av de olika inträdesavgifterna gynnas kasinon med en högre inträdesavgift, eftersom de får behålla en nettointäkt på 3 euro jämfört med en nettointäkt på 1,20 euro för de statliga kasinona. Detta argument är vilseledande eftersom det ignorerar två omständigheter som är avgörande för en full förståelse av åtgärdens faktiska konkurrensbegränsande verkningar. För det första innebär det faktum att myndigheterna har fastställt lägre inträdesavgifter (inkl. inträdesskatt) för vissa kasinon att dessa kasinon blir mer attraktiva för kunderna. Detta gör att … efterfrågan avviker från det mönster som annars skulle råda om kasinona enbart konkurrerade på sina egna meriter, dvs. på grundval av omfattningen av och kvaliteten på de tjänster som de erbjuder, samt att … antalet besökare, under i övrigt lika förhållanden, ökar på konstlad väg. För det andra, vilket förklarats tidigare, står inträdesavgifter endast för en begränsad del av de samlade intäkter som de besökare som lockas till ett kasino genererar för företaget, och från vilka kasinot måste betala inträdesskatten.”

65 Vid förhandlingen anförde kommissionen särskilt att skäl 77 i det angripna beslutet syftade till att bemöta de grekiska myndigheternas argument, men att – i avsaknad av en ekonomisk analys – konkurrenssnedvridningen och den lägre inträdesavgiftens attraktionskraft inte skulle anses utgöra en fördelsfaktor.

66 Tribunalen gör i detta avseende följande bedömning. På området för statligt stöd, där det krävs att statliga medel har använts för att ge mottagaren en fördel, skulle en sådan lägre inträdesavgifts attraktionskraft visserligen kunna utgöra en fördelsfaktor. Det angripna beslutet innehåller emellertid inte någon statistisk analys, och därmed inte heller någon ekonomisk analys, av vilken attraktionskraft den lägre inträdesavgiften har på kunderna. Det framgår dessutom av skäl 146 i det angripna beslutet att de belopp som kommissionen har beslutat ska återkrävas inte motsvarar en sådan typ av fördel, redan på grund av den beräkningsmetod som använts.

67 Härav följer att den fördel som kommissionen har åberopat i förevarande fall är begränsad till att avse skillnaden mellan de belopp som kasinona betalar till staten per såld inträdesbiljett.

68 Som anförts i punkterna 52–58 ovan kan det inte anses visat att de kasinon som tar ut en inträdesavgift på 6 euro får en fördel bara för att de betalar mindre i avgift till staten än de kasinon som tar ut en inträdesavgift på 15 euro, eftersom de belopp som betalas till staten är direkt proportionella.

69 Vad kommissionen har anfört i övrigt föranleder inte någon annan bedömning.

70 Till sitt försvar har kommissionen anfört att den omtvistade åtgärden medför en likviditetsfördel för de kasinon som tar ut en lägre inträdesavgift.

71 Kommissionen har emellertid inte visat att det föreligger en likviditetsfördel och detta nämns för övrigt inte i det angripna beslutet. Det är nämligen ostridigt att beloppen 6 och 15 euro normalt sett tas ut i inträdesavgift av kasinona och att 80 procent av dessa belopp varje månad ska betalas till staten. Detta innebär hypotetiskt sett att de belopp som kasinon med en inträdesavgift på 6 euro får in per såld inträdesbiljett före betalning av den statliga avgiften är proportionellt sett lägre än de som övriga kasinon får in per såld inträdesbiljett. Vid sådant förhållande kan inte de förstnämnda kasinona anses få en likviditetsfördel bara för att de är skyldiga att betala 4,80 euro per inträdesbiljett på 6 euro, i stället för 12 euro per inträdesbiljett på 15 euro, eftersom de belopp som ska betalas till staten för sålda inträdesbiljetter motsvarar 80 procent av de inträdesavgifter som tagits ut och eftersom kasinona får in dessa avgifter innan deras skyldighet att betala 80 procent av dem till staten inträder. Den omständigheten att kasinona med en inträdesavgift på 6 euro behåller 20 procent av intäkten för varje

såld inträdesbiljett, det vill säga 1,20 euro, som en avgift för att utfärda biljetten och täcka kostnader utgör inte heller en likviditetsfördel i förhållande till kasinona med en inträdesavgift på 15 euro, snarare tvärtom.

72 Vidare framgår det av skälen 66 och 146 i det angripna beslutet att det fördelsbegrepp som beslutet grundas på består i den skillnad på 7,20 euro som betalas per inträdesbiljett beroende på om kasinot tar ut en inträdesavgift på 15 euro eller på 6 euro. Detta begrepp skiljer sig dock i kvalitativt hänseende från en likviditetsfördel, som i allt väsentligt består i att olika villkor gäller för fullgörandet av en förpliktelse beroende på vem som är gäldenär, vilket det inte har varit fråga om i förevarande fall.

73 Härav följer att argumentet att det skulle föreligga en likviditetsfördel inte kan vinna framgång.

74 Kommissionen har för det andra åberopat att de stödmottagande kasinona har utfärdat gratis inträdesbiljetter och anfört att det förhållandet att inträdet är fritt gör statens intäktsförlust än mer uppenbar. I skäl 73 i det angripna beslutet gjorde kommissionen särskilt gällande att affärsmetoden bestående i att inte ta ut något inträde medför att fördelen blir ännu större, eftersom kostnaden för att släppa in en besökare är betydligt högre för de kasinon som betalar en avgift till staten på 12 euro än för de kasinon som endast måste betala en avgift till staten på 4,80 euro på de samlade intäkterna från sin affärsverksamhet. I skäl 74 i det angripna beslutet tillbakavisade kommissionen de grekiska myndigheternas argument att denna affärsmetod endast tillämpas i undantagsfall. Kommissionen hänvisade i nämnda skäl till bevis i form av allmänt tillgänglig information (till exempel broschyrer med erbjudande om fritt inträde som distribueras i tidningar och på internet), som visar att det är praxis med gratis inträde för vem som helst vissa dagar i veckan. Gratis inträde verkar därför inte vara något som de stödmottagande kasinona endast tillämpar i undantagsfall.

75 Tribunalen gör i detta avseende följande bedömning. I punkt 6 i 1995 års ministerbeslut anges att kasinona får erbjuda fritt inträde i marknadsföringssyfte eller på grund av sociala förpliktelser. Trots att kasinona i ett sådant fall inte tar ut någon inträdesavgift, är de ändå skyldiga att till staten betala 80 procent av det lagstadgade värdet av de utfärdade inträdesbiljetterna. Detta innebär att de kasinon som tar ut en inträdesavgift på 15 euro måste betala 12 euro per gratis inträdesbiljett, medan de kasinon som tar ut en inträdesavgift 6 euro endast betalar 4,80 euro i avgift till staten.

76 I fallet med gratis inträdesbiljetter blir följden att kasinona med en inträdesavgift på 6 euro får en fördel, eftersom de betalar ett lägre belopp i avgift till staten än kasinona med en inträdesavgift på 15 euro, trots att de inte tar ut någon inträdesavgift (vilken i nämnda fall är lika med noll).

77 Tribunalen finner emellertid att kommissionen har anfört den omständigheten att kasinona använder en affärsmetod bestående i att inte ta ut något inträde till stöd för att den påstådda fördel som beskrivs i skälen 66–69 i det angripna beslutet på så sätt skulle bli ”större” (punkt 73 i det angripna beslutet). I det angripna beslutet beskrivs den omständigheten att de stödmottagande kasinona har utfärdat gratis inträdesbiljetter endast som en faktor som visar att denna fördel föreligger. Som anförts i punkterna 49–68 ovan medför dock inte det omtvistade systemet med inträdesavgifter en sådan fördel för de kasinon som tar ut en inträdesavgift på 6 euro.

78 Det ska vidare påpekas att kommissionen inte har några principiella invändningar mot att Grekland har möjlighet att föreskriva att gratis inträdesbiljetter får utfärdas, i den mån detta sker i marknadsföringssyfte eller på grund av sociala förpliktelser. Kommissionens kritik mot de grekiska myndigheterna avser snarare i allt väsentligt att dessa har godtagit att kasinona har utfärdat fler gratis inträdesbiljetter än vad som är tillåtet enligt undantagsbestämmelsen i 1995 års ministerbeslut. I detta avseende gör tribunalen följande bedömning. Eftersom systemet med inträdesavgifter till kasinon inte medför någon fördel i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF i fråga om sålda inträdesbiljetter och eftersom Grekland får tillåta att kasinona utfärdar gratis inträdesbiljetter av precisa och berättigade skäl, till exempel i marknadsföringssyfte eller på grund av sociala förpliktelser, är det rimligt att

Grekland som ytterligare villkor anger att kasinona ska betala de avgifter som de normalt skulle ha betalat till staten även när de utfärdar gratis inträdesbiljetter. I ett sådant sammanhang ankommer det på kommissionen att visa att kasinona i själva verket utfärdar ett alltför stort antal gratis inträdesbiljetter i förhållande till det antal biljetter som skulle göra det möjligt att uppnå målet med 1995 års ministerbeslut, så att kasinonas beslut att erbjuda gratis inträde till spelrummen inte är förenligt med de villkor som anges i den grekiska lagstiftningen.

79 I förevarande fall visar emellertid de omständigheter som kommissionen hänvisar till i skäl 74 i det angripna beslutet att ett enda kasino erbjuder gratis inträde från söndag till torsdag mellan klockan 7 och 20 och att detta erbjudande gäller efter den 10 januari. I avsaknad av närmare upplysningar om bland annat de övriga kasinonas praxis och kundströmmar under de berörda dagarna och tidpunkterna är det emellertid inte möjligt att slå fast att erbjudandet om fritt inträde visar på att villkoren i 1995 års ministerbeslut har åsidosatts.

80 Kommissionens argument att det föreligger en särskild och specifik fördel på grund av att kasinona har utfärdat gratisbiljetter kan således inte heller vinna framgång.

81 För det tredje anförde kommissionen i skäl 78 i det angripna beslutet att ”[det förhållandet] att skattediskrimineringen innebär en fördel [faktiskt erkänns] i de relevanta nationella bestämmelserna”. Kommissionen tog i nämnda skäl upp fallet med kasinot i Thessaloniki, som enligt lagstiftningsdekret nr 2687/1953 skulle ta ut en inträdesavgift på 6 euro (punkt 6 ovan). Enligt kommissionen tillämpade de grekiska myndigheterna lagstiftningsdekret nr 2687/1953 på nämnda kasino för att det utgjorde den mest förmånliga behandling som beviljas inhemska företag.

82 Tribunalen gör i detta avseende följande bedömning. I lagstiftningsdekret nr 2687/1953 anges att företag som bildas med hjälp av utländska investeringar ska ges en minst lika gynnsam behandling som den som gäller för andra liknande inhemska företag. Företaget som driver kasinot i Thessaloniki begärde att inträdesavgiften till kasinot skulle fastställas till samma nivå som den för kasinot i Mont Parnès, det vill säga 6 euro. Denna begäran bifölls genom yttrande från grekiska statens rättsliga råd nr 631/1997 av den 16 oktober 1997. I sitt yttrande anförde det rättsliga rådet bland annat att kasinot i Thessaloniki befann sig i samma situation som kasinot i Mont Parnès, eftersom båda kasinona bedrev sin verksamhet i de två största städerna i Grekland.

83 Enbart den omständigheten att kasinot i Thessaloniki i det nu aktuella fallet har fått bifall till sin begäran om att få ta ut den lägre inträdesavgiften enligt lagstiftningsdekret nr 2687/1953 föranleder emellertid ingen annan bedömning än den som gjorts ovan, nämligen att det inte har visats att det föreligger en fördel i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF (se punkterna 52–68). Kommissionens argument att den aktuella fördelen faktiskt erkänns i de relevanta nationella bestämmelserna kan således inte vinna framgång.

84 Inget av de argument som kommissionen har anfört till sitt försvar kan således vinna framgång.

85 Av det ovan anförda följer att kommissionen inte har visat att den omtvistade åtgärden medför en fördel, i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF, för de kasinon som tar ut en inträdesavgift på 6 euro.

86 Republiken Greklands talan ska följaktligen bifallas såvitt avser den första grundens första del, som avser att den omtvistade åtgärden inte medför någon fördel.

87 Tribunalen ska till sist behandla den uppgift som nämns i skälen 85 och 143 i det angripna beslutet om att kasinot på Korfu och kasinot i Mont Parnès inte betalade någon avgift till staten (80 procent av 6 euro, det vill säga 4,80 euro) mellan den 21 oktober 1999 och utgången av år 2000. Kommissionen tog i beslutet inte slutlig ställning till huruvida denna uppgift var riktig, utan överlät till de grekiska myndigheterna att bekräfta eller bestrida den i samband med att det oförenliga stödet återkrävdes

enligt det angripna beslutet. Tribunalen finner att kommissionen, i nämnda beslut, inte har undersökt huruvida och i vilken mån den omständigheten att de ovannämnda kasinona inte betalade någon avgift till staten under den ovannämnda perioden skulle innebära att samtliga villkor i artikel 107.1 FEUF var uppfyllda. Det nyss anförda innebär således, i kombination med att talan ska vinna bifall såvitt avser den första delen av den första grunden, att det angripna beslutet ska ogiltigförklaras i sin helhet.

88 Tribunalen finner således med stöd av ovan nämnd rättspraxis (se punkt 38 ovan) att kommissionen inte har styrkt förekomsten av statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF och att det därför saknas skäl att pröva de övriga delarna av den första grunden samt de övriga grunderna.

89 Härav följer att det angripna beslutet ska ogiltigförklaras.

Rättegångskostnader

90 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

91 Republiken Grekland har yrkat att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målet, ska Republiken Greklands yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (andra avdelningen)

följande:

1) **Kommissionens beslut 2011/716/EU av den 24 maj 2011 om det statliga stöd som Republiken Grekland har genomfört till förmån för vissa grekiska kasinon (C 16/10) (f.d. NN 22/10, f.d. CP 318/09) ogiltigförklaras.**

2) **Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Republiken Greklands rättegångskostnader.**

Forwood Dehousse Schwarcz

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 11 september 2014.

Underskrifter